

Capitolul 12

Biruințele – odihna

Partea a doua a cărții Iosua (Iosua 6 – 12) se încheie cu enumerarea victoriilor obținute în luptă. Aceste capitole ne învață cum noi prin puterea Duhului Sfânt în mod spiritual putem obține victoria asupra dușmanilor. În continuare noi suntem conduși să prețuim dimensiunea și valoarea țării făgăduinței (locurile cerești).

În timpul luptei creștinul nu este preocupat cu numărarea victoriilor. În primul rând este vorba de atingerea țintei. Este vorba de un singur lucru, în timp ce noi uităm tot ce este în urma noastră (Filipeni 3,13.14).

Dar după terminarea luptelor, noi avem voie să privim înapoi și să măsurăm dimensiunea harului lui Dumnezeu, care va desăvârși lucrarea pentru noi (Psalm 90,16; Isaia 26,12).

Biruințele în partea de răsărit a Iordanului (versetele 1-6)

La enumerarea victoriilor, Scriptura începe cu țara din partea de răsărit a Iordanului, cu câmpiile Galaadului. Doi împărați sunt amintiți:

- *Sihon*, împăratul amoriților, care locuia în Hesbon (versetul 2 și 3). Israel a trimis soli la el, ca să ceară permisiunea să traverseze țara lui. Din cauza respingerii, Israel l-a bătut și a ocupat țara lui (Numeri 21,21-31).
- *Og*, împăratul Basanului, a fost și el bătut de Israel și înfrânt (Numeri 21,33-35). Această țară a fost posesiunea celor două seminții și jumătate, care a vrut să rămână pe partea de răsărit a Iordanului.

Ecoul acestor prime victorii a pus în mișcare inima lui Rahab, prin credința în Dumnezeu și în poporul Său (Iosua 2,9.10). Când aceste evenimente au ajuns mai târziu la urechea gabaoniților, ei au încercat prin șiretlic să se încorporeze în poporul lui Dumnezeu (Iosua 9,10).

Biruințele asupra lui Sihon și Og și împărțirea țării lor celor două seminții și jumătate sunt atribuite aici lui Moise (versetul 6). Numele lui Iosua nu este nicidecum amintit. Persoana lui Moise vorbește despre Hristos, care se interesează de ai Săi pe pământ, în timp ce Iosua ne prezintă pe Domnul înviat, care ne face să savurăm în El binecuvântările cerești. Creștinii, a căror inimă rămâne legată de pământ, nu se pot bucura cu Hristos, adevăratul Iosua, de cer, căci în viața lor de credință practică ei nu au trecut împreună cu El Iordanul.

Victoriile din țară (versetele 7-24)

Partea a doua a capitolului conține lista celor 31 de împărați care au domnit peste cele șase națiuni amintite mai înainte (Iosua 9,1; 11,3). Ei locuiau în țara propriu-zisă, adică pe partea de vest a Iordanului.

1. Ierihon	2. Ai	3. Ierusalim	4. Hebron	5. Iarmut
6. Lachis	7. Eglon	8. Ghezer	9. Debir	10. Gheder
11. Horma	12. Arad	13. Libna	14. Adulam	15. Macheda
16. Betel	17. Tapuah	18. Hefer	19. Afec	20. Lașaron
21. Madon	22. Hațor	23. Șimron-Meron	24. Acșaf	25. Taanac
26. Meghido	27. Chedeș	28. Iocneam	29. Dor	30. Goim
31. Tirța				

Aceasta era amintirea succesiunii în timp a experiențelor și victoriilor poporului Israel în timpul acestor perioade de cucerire. Mai întâi amintirea de cele două cetăți (Ierihon și Ai), care reprezentau puterea dușmanului, care a fost distrusă de Hristos la cruce (Iosua capitolele 6-8).

După aceea urmează cinci cetăți ale împăraților amoriților, care s-au ridicat împotriva lui Israel, după ce acesta a încheiat legământul cu gabaoniții (Iosua capitolele 9-10). Printre ele era Ierusalimul, cetatea marelui Împărat, care desigur este amintit pe primul loc, urmat de Hebron, care a jucat un rol așa de mare în istoria patriarhilor. În momentul acesta au fost cucerite șapte cetăți (Iosua 10,28-39), trei din împărății lor au fost deja judecați (Hebron, Lachis, Eglon), ceilalți patru își găsesc locul aici în lista biruințelor (Ghezer, Debir, Libna și Macheda).

Celelalte 20 de nume includ împărății nordului, care au luat parte la alianța din Hațor (Iosua 11). Ceilalți aparțin, potrivit cu așezarea cetăților lor, probabil aceleiași părți din țară.

Dorim să scoatem în evidență patru nume dintre ele:

- Betel (Casa lui Dumnezeu), unită mai întâi cu Iacov, apoi mai mult cu istoria lui Israel.
- Meghido, în câmpiile Izreelului, scena ultimelor conflicte ale națiunilor cu Hristos înainte de Împărăția de o mie de ani (Armagedon; Apocalipsa 16,16).
- Adulam, mai târziu locul de strângere al celor credincioși față de David cel lepădat (1 Samuel 22,1), în final un loc al slavei lui Israel (Mica 1,15).
- În final ultima cetate, Tirța, care va fi mai târziu reședința împăraților celor zece seminții (1 Împărați 15,21; 16,2.23). Ca reprezentant al tuturor cetăților pământului ea simbolizează frumusețea miresei pământești în ochii lui Hristos (Cântarea Cântărilor 6,4).

Încheiere și sinteză

Așa se încheie partea a doua a cărții, care relatează despre biruințele lui Israel sub conducerea lui Iosua (Hristos) asupra tuturor dușmanilor lui. «Căci trebuie ca El să împărățească până va pune pe toți vrăjmașii Săi sub picioarele Sale. Vrăjmașul cel din urmă care va fi nimicit va fi moartea. Căci El „a supus totul sub picioarele Lui”» (1 Corinteni 15,25-27).

Din aceasta se pot deduce îndemnuri practice:

- Luptele spirituale durează până la sfârșitul vieții noastre creștine.
- Noi suntem conduși prin Isus, Urzitorul și Desăvârșitorul credinței (Evrei 12,2). Prin faptul că noi Îl urmăm cu încredere și curaj, «noi suntem mai mult decât biruitori prin Acela care ne-a iubit» (Romani 8,37).
- În lupta creștină sunt numai două posibilități: victorie sau înfrângere (Luca 9,50; 11,23). Neutralitate nu există în domeniul spiritual.
- Cauza unei înfrângeri trebuie căutată prin rugăciune (Ai și Gabaon).
- Biruința asupra dușmanilor noștri este un drum de lungă durată, care se obține printr-o succesiune de lupte.
- Biruința într-o luptă nu înseamnă succes pentru toată expediția militară și o înfrângere într-o luptă nu atrage după sine nimicirea întregii expediții militare.
- Dumnezeu ne ajută în lupte, dar noi suntem personal implicați în ele. El luptă pentru noi, dacă noi luptăm împreună cu El. «Domnul este cu voi când sunteți cu El» (2 Cronici 15,2).
- Cuvântul lui Dumnezeu și rugăciunea sunt cele două arme de atac ale creștinului (Efeseni 6,17.18).

- Dumnezeu ne cere să luptăm împotriva dușmanilor noștri (puterile spirituale ale răutății din locurile cerești) și niciodată să nu încheiem vreo alianță cu ele.
- Hristos a biruit pentru noi pe toți dușmanii. Ca urmare a acestei biruințe El dorește acum de la noi, ca noi să avem zilnic parte de biruință asupra tuturor.

Capitolul 13

Cele două seminții și jumătate în Galaad

Introducere (versetele 1-6)

Partea a treia a cărții începe cu o constatare dublă:

- Iosua era bătrân, înaintat în vârstă.
- O foarte mare parte din țară trebuia încă să fie luată în posesiune, cu toate că Iosua, ca model al lui Hristos, a luat deja în stăpânire toată țara (Iosua 11,23).

Începând de acum nu se mai întâlnește aceeași energie spirituală, care s-a văzut mai înainte cu privire la dușmani. Greutățile, despre care relatează capitolele următoare, sunt de altă natură: Indiferența și lipsa de curaj se strecoară în armata lui Israel (Iosua 18,3). Realmente misiunea lui Iosua nu era încă încheiată: «Căci, dacă Iosua le-ar fi dat odihna, n-ar fi vorbit după aceea despre o altă zi» (Evrei 4,8). Acestui slujitor credincios al lui Dumnezeu îi lipseau acum puterile. Noi facem deseori aceleași experiențe ca și el. Dar de unde primim noi curaj nou, dacă nu de la Dumnezeu? Așa este Domnul, care poartă de grijă, ca misiunea începută să fie și îndeplinită: «Eu îi voi izgoni dinaintea fiilor lui Israel» (versetul 6), asigură El după enumerarea tuturor dușmanilor care mai erau de alungat.

Aceași realitate se arată în istoria Adunării pe pământ. Deja înainte de încheierea lucrării apostolilor (Pavel, Petru și Ioan), răul a pătruns în Adunare, care este mărturia lui Dumnezeu pe pământ. Pătrunderea lui a fost favorizată prin slăbiciunea din rândul credincioșilor. Energia și proșpețimea de la început, așa cum sunt ele descrise în cartea Faptele Apostolilor, au făcut loc lipsei de activitate și paralizării spirituale printre credincioși. Pavel constată în timpul primei lui întemnițări: «toți umblă după foloasele lor, și nu după ale lui Hristos» (Filipeni 2,21). El adaugă la sfârșitul vieții sale: «Toți cei ce sunt în Asia m-au părăsit» (2 Timotei 1,15), și: «La întâia mea apărare, nimeni n-a fost cu mine, ci toți m-au părăsit.» (2 Timotei 4,16).

Dar Isus Hristos rămâne într-un mod și mai clar decât în timpurile strălucitoare de la început, singurul Izvor și este pe deplin suficient pentru fiecare credincios în parte și pentru Adunare: «Deci tu, copilul meu, întărește-te în harul care este în Hristos Isus» (2 Timotei 2,1).

Începând de acum Iosua a fost scutit de o mare parte din eforturile slujbei sale, ca să folosim exemplul leviților (compară cu Numeri 8,23-26). Dar deoarece el avea în continuare pe inimă interesele poporului Israel, el i-a învățat în continuare (capitolul 23 și 24) și a lăsat în urma lui un exemplu demn de urmat de generațiile care au venit după el (compară cu Judecători 2,7). Paralela cu apostolul Pavel în această privință este evidentă și deosebit de instructivă.

Cu toate acestea Iosua a rămas iarăși acela căruia Domnul i-a încredințat misiunea să împartă țara celor nouă seminții și jumătate. Eleazar, preotul, i-a fost dat ca ajutor în această lucrare. Începând cu capitolul 14 se descrie împărțirea moștenirii în țară.

În capitolul 13 s-a amintit moștenirea celor două seminții și jumătate (Ruben, Gad și jumătate din seminția lui Manase), pe care ei au primit-o deja de la Moise înainte de moartea sa.

Moștenirea și luarea în posesiune a țării

Dumnezeu a dat lui Israel ca *moștenire* toată țara până la Eufrat (Iosua 1,3,4). Dar poporul trebuia s-o cucerească prin luptă și apoi s-o ia în *posesiune*. Aplicarea spirituală la noi creștinii ne este prezentată în capitolele 13 până la 19 pe baza exemplelor diferitelor seminții. Cinci principii se arată în această parte a cărții:

1. Posedarea moștenirii are loc potrivit voii lui Dumnezeu. Pentru Israel țara a fost împărțită prin sorți (Iosua 13,6). Cuvintele „căzută la sorți” și „sorti” se întâlnesc de 27 de ori în capitolele 13 până la 23. Intenția lui Dumnezeu a fost revelată prin providență divină: «Se aruncă sorțul în poala hainei, dar orice hotărâre vine de la Domnul» (Proverbe 16,33). Întâmplarea era pentru Israel tot așa de inexistentă ca și pentru noi creștinii. Noi cunoaștem gândurile lui Dumnezeu prin Biblie și prin Duhul Sfânt.
2. Posedarea efectivă era dependentă de energia credinței: Caleb este în privința aceasta un exemplu remarcabil (Iosua 14,6-15).
3. Posesiunea se primește prin luptă personală: în capitolele 6 până la 12 a fost prezentată partea comună a luptei lui Israel. Acum primirea posesiunii proprii este o chestiune personală. Cazul copiilor lui Iosif (Iosua 17,14-18) arată, că fiecare seminție trebuia să-și cucerească personal moștenirea.
4. Posesiunea este un răspuns la o rugămintă: istoria lui Acsa, fiica lui Caleb, poate fi exprimată în trei expresii: «mi-ai dat», «dă-mi» și «i-a dat» (Iosua 15,19). Lui Dumnezeu Îi place, să răspundă cu plăcere la astfel de rugăciuni ale celor care sunt ai Săi (Matei 7,7).
5. În cele din urmă posesiunea corespunde capacității fiecăruia în parte:
 - nu destul, ca la Iosif (Iosua 17,14);
 - prea mult, ca la Iuda, care a împărțit cu Simeon (Iosua 19,9);
 - prea puțin după aprecierea copiilor lui Dan, care voiau să-și înmulțească posesiunea (Iosua 19,47).

Moștenirea de partea cealaltă a Iordanului (versetele 7-14)

Cucerirea ținuturilor din partea de răsărit a Iordanului este atribuită lui Moise și nu lui Iosua (versetele 8.12.15.24.29). Această realitate remarcabilă arată clar, că aceste două seminții și jumătate sunt un tablou al creștinilor care se gândesc la pământ. Ei nu au traversat Iordanul (un simbol al identificării noastre cu Hristos în moartea Sa) și nu au primit moștenirea lor sub conducerea lui Iosua (un tablou al lui Hristos înviat).

Un alt punct important este scos aici în evidență: Moise a bătut națiunile de partea cealaltă a Iordanului (versetul 12). Totuși copiii lui Israel nu au alungat nici pe gheșuriți și nici pe maacatiți (versetul 13). Așa începe aici lista lungă a necredincioșiei poporului, care este descrisă detaliat în cartea Judecători. Înainte ca Duhul să intre în detalii cu privire la posesiuni, El subliniază partea deosebită a seminției Levii (Iosua 13,14.33; 14,3; 18,7). Poziția ei în mijlocul poporului este un tablou minunat al relației intime a tuturor răscumpăraților cu Hristos: «ca să-L cunoască pe El» (Filipeni 3,10).

Moștenirea lui Ruben (versetele 15-23)

Posesiunea lui Ruben era delimitată de Marea Sărată (Marea Moartă) și era udată de pârâul Arnon. Moise a privit țara de pe muntele Pisga, fără să intre în ea, și mormântul lui era situat ascuns de partea cealaltă a Bet-Peor-ului. În timpul luptelor împotriva lui Madian, copiii lui Israel au omorât pe Balaam (versetul 22), o situație, care este amintită, ca și cum ar fi fost ultima misiune a lui Moise, înainte ca el să fie chemat de Dumnezeu din viață (Numeri 31,1.2.8). Pineas, fiul lui Eleazar, preotul, este însărcinat de el, ca să facă judecata asupra acestui proroc rău (Numeri 31,6). În timp ce Balaam mergea pe un drum al nedreptății (2 Petru 2,15), el a ademenit poporul la rău moral (Numeri 25,1-3; 31,16; Apocalipsa 2,14). Aceasta a avut loc în Sitim, care acum era în partea de moștenire a lui Ruben. Istoria de odinioară a fiului cel mai în vârstă al lui Iacov amintește de acest pericol pentru tot Israelul. Este totodată un apel insistent adresat tuturor creștinilor, să trăiască în sfințenia vieții și duhului (2 Corinteni 7,1).

Moștenirea lui Gad (versetele 24-28)

Moștenirea lui Gad se afla în partea de nord a moștenirii lui Ruben, delimitată la vest de Iordan până la lacul Ghenezaret (Chineret). Ramot din Galaad a fost prima cetate care în timpul lui Ahab a căzut în mâinile dușmanilor (1 Împărați 22,3). Încercarea de a o redobândi a fost ocazia folosită de Dumnezeu pentru moartea acestui împărat păcătos.

Pozitiv de amintit este cetatea Galaad, din care descindea Ilie Tișbitul. El era un proroc credincios, care a fost chemat într-o perioadă foarte întunecată din istoria lui Israel.

Moștenirea jumătății din seminția lui Manase (versetele 29-31)

Partea ei se extindea din tot Basanul până la muntele Hermon și la nord se învecina cu Siria. Iair, galaaditul, descindea din acest teritoriu. El era al șaptelea judecător chemat de Dumnezeu ca să elibereze pe poporul Său. Apropierea națiunilor slujitoare la idoli explică probabil de ce Israel imediat după moartea sa s-a abătut, ca să slujească zeilor Siriei (Judecători 10,3.6).

Încheiere (versetele 32 și 33)

Cele două seminții și jumătate erau într-o poziție care nu corespundea pe deplin gândurilor lui Dumnezeu. În orice caz această situație cu privire la ei se încheie cu un exemplu strălucitor al harului dumnezeiesc. Din cele șase cetăți de scăpare, pe care le-a primit Levi între frații lui, trei erau de partea cealaltă a Iordanului; una pentru fiecare seminție: Golan, Bețer și Ramot din Galaad (Iosua 21,27.36.38). Dumnezeu nu uită niciodată pe ai Săi, chiar dacă ei spre paguba lor merg după gândurile lor proprii.